

Розминка

Кость Дяченко

Спить село ранковим сном.
На пожежній вежі
Хтось як викрикну: — Підйом!
Край села пожежа!.. —
Кожен шпарко поспіша.
Мить — і, мов жарина,
Вся багряна з гаража
Вирвалась машина.
Повз паркани й вишники мчить, як навіжена.
Ріже тишу на шматки, мов ножом, сирена.
Прибули на край села, до своєї цілі.
Та ніщо тут не пала, всі об'єкти цілі.
Враз гіпотезу Панас
Висунув Миколі:
— Чи не скирта зайнялась
На четвертім полі?
— Може, скирта, може, й ні,
Варто подивиться.
Швидше всього вдалині
Пломенить пшениця. —
І шоферу кида: — В путь!
Жми на всі педалі!
Гарантую: там нас ждуть
Бронзові медалі!.. —
Скирта в нормі, й хліб шумить...
Чуха брови Сава:
— Мо' в сусідів щось горить,
Раз така заграва? —
Тут бінокля взяв Кіндрат,
Вип'явсь у віконце:
— Розвертай, братва, назад,
Бо то сходить сонце.